

De pijn van

Help, AA Gent wordt misschien wel kampioen!

Het leven van een Buffalo was simpel: Anderlecht was beter en werd stil bewonderd, Club was ook beter en werd hardop gehaat. Maar nu staat AA Gent zélf aan de leiding, drie speeldagen van een eerste titel. Hoop is de nieuwe strop rond de nek van de Gentenaars.

HANS VANDEWEGHE

“Als je niet kan winnen tegen Charleroi, dan word je geen kampioen.’ Dat tweette @buffalocobw, een niet-officiële maar heel actieve twitter-account om 22u28, géén tien minuten na afluiten van de wedstrijd vorige week tegen Charleroi (1-1). De reacties logen er niet om: “niet zo negatief” of “hé, we staan wel nog steeds eerste”. Belangrijker dan de reacties was het karakter van de tweet zelf. Gentser kan niet.

‘Nie neut, nie pleuje’ is het club-motto dat een beetje in onbruik is geraakt in de behoefte om Gent en het Gents te ontstijgen, maar dat eigenlijk nergens op slaat. ‘Neuten’ is Gents voor zeuren, zoals ook ‘wurten’, ‘chicaneren’, naast natuurlijk ‘zagen’ en ‘klagen’. Geen stadsdialect heeft meer synoniemen voor hetzelfde. Nie neut? U kent toch de reputatie van Gent en zijn bewoners? Een Gentenaar neut en wurte!t zodra de mogelijkheid zich voor-

doet, dus altijd en overal.

Het was Jean Van Milders, de vorige voetbalvoorzitter, die zei dat Gent geen voetbalcultuur had, te veel met de successen van het verleden leefde (welke dan?) en te kritisch was. Dat laatste zal elke Gentenaar volmondig bijtreden, zelfs met enige trots. Gentenaars zijn ook sarcastisch, ironisch, cynisch, hard en dat allemaal niet ten onrechte, vinden ze zelf.

De Gentenaars worden van oudsher bewonderd voor hun kritische instelling. Vandaag hangt deze uitspraak in het stadsmuseum STAM, ooit door iemand in sierlijke zinnen opgeschreven:

... “Ik geloof niet dat er in heel de christelijke wereld één stad te vinden is die de vergelijking met Gent kan doorstaan en dat slaat dan zowel op zijn uitgestrektheid en zijn macht als op zijn politiek bestel en op het karakter van zijn inwoners.

Nergens inderdaad vindt men vruchtbaarder talenten, nergens zo opvallende voorbeelden van antieke volmaaktheid....”

Drie eenzame bekrs

Dat vond de humanist Desiderius Erasmus en hij had nog niet eens de Buffalo’s zien spelen. Gent is van oudsher een trotse stad, een beetje een opstandige stad, recalcitrant is ook een mooi woord. Er was het eeuwige geruzie met de graven van Vlaanderen. Er was de revolve in 1540 tegen keizer Karel, waarna de Gentenaars werden gestraft en stroppendragers werden. Er was de Pacificatie van Gent in 1576 waarmee de katholieke Spanjaarden eruit werden gegooid. Een jaar later zou Gent een calvinistische republiek worden, zeven jaar lang. De initiatiefnemers hadden pech: ze werden onthoofd.

Op het eerste gezicht heeft de

dolle 16de eeuw niks te maken met Brechtje Dejaegere, Hein Vanhaezebrouck, Matz Sels, Laurent Depoitre of Ivan De Witte, de sterren van vandaag van de voetbalafdeling van de Koninklijke Atletiek Associatie Gent. En toch is het geen toeval dat AA Gent het meest opstandige, avontuurlijke voetbal speelt van de hele eerste klasse. Alle verhoudingen en niveauverschillen in acht genomen, wil Gent een (klein) Barcelona aan de Leie zijn en dat geldt zowel voor het voetbal als voor de stad.

Het zijn twee havensteden en allebei staan ze voor een onafhankelijk denken – Barcelona voor de

Gent wil een (klein) Barcelona aan de Leie zijn, en dat geldt zowel voor het voetbal als voor de stad zelf

Catalaanse zaak, Gent als progressief eiland in de geelzwarte tsunami. Ze vonden zichzelf in de jaren 90 opnieuw uit als authentieke bestemmingen. Veilige havens met een hoger streven: het vrije woord en aanvallend voetbal. De prijzenkasten verschillen, dat wel.

Om dat laatste kan men zich buiten Gent, vooral in westelijke richting, erg vrolijk maken, gezien de prestaties van de laatste jaren en die

drie eenzame bekrs uit 1964, 1984 en 2010. Anderzijds is AA Gent in het hele melkwegstelsel wel de enige ploeg waarmee René Vandereycken ooit aanvallend voetbal speelde en er in de prille lente van 1991 heel even eerste mee stond. Daarna gebeurde er van alles, maar dat leest u verder in dit verhaal.

Kieskeurig

Goed tien jaar later stond Gent weer aan de leiding, waarna het even door een dipje ging en snel-snel trainer Patrick Remy ontsloeg: geen begeisterend voetbal. Algemeen manager Michel Louwagie, zelf een realo tot in de kist, is daar nu trots op, maar heeft ook al eens gevloekt op de aanvallende overgave waarmee zijn ploegen het verlies opzochten of de winst niet konden vasthouden. Hij beseft hoe kieskeurig het Gentse publiek is, voor wie winnen niet goed genoeg is. Louwagie: “Het onvoorwaardelijke dat de fans van Club Brugge hebben, vind je niet bij ons. Die van Brugge staan achter hun ploeg, ook al is het niet om aan te zien. Ik ben daar wel eens jaloers op geweest.”

Zoals vorige week vrijdag wellicht, toen diep in de tweede helft tegen Charleroi bij een gelijke stand het eerste gefluit op de tribunes weerklonk.

Club Brugge, het hoge woord is eruit. Verwijt de Buffalo niet dat hij een slag om de arm houdt in de titelstrijd en al helemaal niet omdat het morgen in Brugge tégen Club te doen is. Drama is nooit veraf bij die confrontaties.

De moeilijke geschiedenis van Gent en Brugge overstijgt de sport en gaat al even terug. →